

10 — Moje godine za tvoje

Devojčica je sedela u krugu prekrštenih nogu. Oči su joj bile sklopljene, a usne su se pomerale tiho pevušeći . Zvuk uskoro postade jasniji, a gljive oživeše, počеше da trepere i menjaju boje i oblik. Skriven iza zaklona drveća, Obrad se ugrize za usnu. Ruka mu je počivala na balčaku mača, drugom je opipavao kratak, oštar nož. Procenio je razdaljinu. Nož će pre obaviti posao. Jedan dobar hitac, i srce deteta-čuarke stae u sekundi. Obrad sa gađenjem pogleda u vilino kolo : gljive su u savršenom krugu bile raspoređene oko devojčice, jasno stavljajući do znanja da samo za nju tu ima mesta.

Obrad. Nekad beše poznat i pod nadimkom Surovi. Njegov mač i zakon poštovali su od Dunava do Egeja . Pred topotom kopita njegovog moćnog vranca drhtali su i velikaši i Osmanlije. Dani slave bejahu međutim davna prošlost. Goneći grupu Osmanlija došao je do Čarobnik-planine. Bila je na zlu glasu, ali Obrad je verovao samo u mač i zakon, ne i u praznoverice. Njegovi ljudi posekoše većinu, a Obrad pojuri vođu grupe, visokog, krupnog Turčina kamenog lica. Begunac je jahao pravo prema neobičnom krugu od pečuraka, a usred kruga stajala je devojka.

Obrad je zanemeo. Nije bio imun na ženske draži, ali nije bilo žene koja bi ga mogla sebi potčiniti ili odvući od bitke. Devojka je, međutim bila prelepa. Turkinja, znao je odmah, po kao gavran crnoj, dugačkoj kosi, oštrom orlovskom nosu i tamnoputom licu. Oči krupne, crne, duboke kao noć, pogled prkosan, što ne moli, već seče, brije. Visoka je, pogled mu je mamila njena bluza ponosno ističući bujne, čvrste mladalačke grudi. Noge duge, vitke, od kojih zastaje dah.

Krv mu je jurnula u glavu. Zbog ovakvih žena se potežu noževi, brat ustaje na brata, odriče se od vere i krsta, ubija se, ruši i pali. U tom trenutku Obrad bi joj ceo svet stavio pred noge. Poterao je krvnički konja,

stigao Turčina i jednim zamahom sablje odsekao mu glavu, koja se skotrljala niz padinu. Žena ga je pogledala prkosno, bez straha, ali je Obrad u njenim očima video i novo osećanje-divljenje. Više nije razmišljao, poterao je konja u krug, i u trku krupnom ručerdom zgrabio ženu i posadio je za sedlo; osetio je njeno čvrsto, mlado telo, pripijeno uz svoje, i za trenutak sasvim izgubio razum.

Sve su to sada bila samo maglovita sećanja. Kako Turkinja, tako i predeo koji se odjednom izmenio. Sve stege su popustile, više nije mislio na carstvo, vojsku, ženu, decu, prepustio se čulima četiri dana i četiri noći, pod bleštavim vilinskim mesecom, i zakleo bi se da je čuo muziku, muziku koja je dolazila iz kruga gljiva koje su im bile zid, brana od spoljašnjeg sveta. Nije se sećao ni kako se rastao od devojkice; niti kako je našao put kući. *Proveo je u krugu četiri dana i četiri noći, a kada je izašao, napolju su prošle četiri godine. Carstvo koje je ostavio više nije postojalo. Ono što je od njega ostalo, moglo se za dan prepešačiti.*

Očekivao je da će ponovo zateći zanosnu čuvaricu kruga, i ovoga puta čvrsto je zatvorio um i telo od telesnih strasti. Popio je najbolje napitke koji gase telesnu pohotu. Devojčica je otvorila oči, Obrad je pažljivije pogleda u lice i um mu se smrači. Crne, krupne oči, oštar, orlovski nos, gusta crna kosa... a lice devojkice bilo je kao da gleda u sopstveni odraz. Obrad zadrhta.

Ušao je u krug, bez reči, dok ga je devojkica posmatrala, nepomična. Nekoliko trenutaka su se gledali, pogledima govorili neizrečeno i tajanstveno. Obrad podiže nož. Ispitao je temeljno sve vešce i magove sa Čarobnik planine— neke je dao i na mučenje dok nisu propevali. Znao je šta mu je činiti, ako hoće jednom zauvek da raščini krug.

Obrad gotovo nežno obgrli devojkicu, i stavi joj nož pod grlo. Samo jedan pokret, neće je puno boleti. Moram biti čvrst, ne smem pokleknuti, pomislio je.

Kiša je padala niz lice devojčice, mešajući se sa suzama, a suze su se mešale sa krvlju. Devojčica je ustala, stavila ruku na čelo mrtvom ocu, a onda polako, tiho, zapevala vilinskim glasom. Uskoro joj se pridružiše i drugi glasovi, na granici čujnosti, a krug se osvetli neobičnim, bledim svetlom. Dok se Obrad polako budio, predeo se menjao, a sa njim i lice devojčice, kao i njeno telo. Kada je otvorio oči, ugledao je ćerku koja je naglo ostarila dvadesetak godina. Obrad skoči na noge i shvati da više ne oseća staračku ukočenost, da su mu udovi jaki i krepki, a vid ponovo bistar.

Devojčica ga uze za ruku, i dok im se kiša slivala niz prste, nekad surovi vladar pokloni joj na dlan nešto mnogo dragocenije od moći, carstva, ugleda, titule, ili bilo čega drugog što je nekad posedovao.

Svoje suze.